

Til lovforslag nr. L 126. Tillægsbetænkning afgivet af Landbrugs- og Fiskeriudvalget den 23. marts 1994

Tillægsbetænkning

over

Forslag til lov om ændring af lov om administration af Det Europæiske Økonomiske Fællesskabs forordninger om markedsordninger for landbrugsvarer m.v.

Udvalget har, efter at lovforslaget ved 2. behandling blev henvist til fornyet udvalgsbehandling, behandlet dette i et møde. Et af udvalgets spørgsmål og landbrugsministerens svar herpå er optrykt som bilag til tillægsbetænkningen.

Der er af et mindretal stillet ændringsforslag, hvorom henvises til de ledsagende bemærkninger.

Herefter indstiller et *flertal* (udvalget med undtagelse af Fremskridtspartiets medlem) lovforslaget til *vedtagelse uændret*.

Et *mindretal* (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med det af mindretallet stillede ændringsforslag.

Ændringsforslag

Af et *mindretal* (FP):

Til § 1

1) I den under *nr. 4* foreslåede § 5 a udgår ordene »at støttemodtageren angiver en konto

i et pengeinstitut, hvorpå støttebeløbet kan indsættes«, og i stedet indsættes: »at støttemodtageren:

- 1) angiver en konto i et pengeinstitut, hvorpå støttebeløbet kan indsættes, eller
- 2) angiver, at beløbet ønskes tilsendt pr. check«.

Bemærkninger

Til nr. 1

Hensigten med ændringsforslaget er at åbne adgang til, at en støttemodtager frit kan vælge, om støttebeløbet skal indsættes på en konto i et pengeinstitut, eller om støttemodtager ønsker støttebeløbet tilsendt pr. check.

Nogle støttemodtagere vælger af princip at modtage støttebeløbet kontant, præcis som det foregår i dag, og de skal ikke med lovændringen stilles ringere.

Forslagsstilleren har forståelse for, at det administrativt er lettere at overføre støttebeløbet til en konto i et pengeinstitut, men ønsker at åbne op for, at de sandsynligvis få støttemodtagere, der ønsker støttebeløbet kontant, kan få det.

Henrik Dam Kristensen (S) Henning Nielsen (S) nfm. Erling Christensen (S)

Eva Fatum (S) Bjarne Laustsen (S) Christa Werge (S) Svend Aage Jensen (CD)

Bent Bundgaard (RV) Lysholm Christensen (KRF) Rønholt (KF) Grove (KF)

Jens Jørgensen (KF) Mejdahl (V) Tørnæs (V) Sønderby (V) fmd. Niels Højland (FP)

Birthe Hansen (SF)

Et af udvalgets spørgsmål til landbrugsministeren og dennes svar herpå

Spørgsmål 2:

Udvalget anmoder om ministerens kommentar til henvendelse fra landbrugets organisationer af 18. januar 1994, jf. bilag 2.

Svar:

Landbrugsorganisationerne anfører indledningsvis, at den modregning, den danske stat foretager i støttebeløb i henhold til EF's markedsordninger på landbrugsområdet, er uberegtiget.

Jeg skal hertil bemærke, at EF-direktoratet i sommeren 1992 spurgte Kommissionen, om direktoratet kunne opretholde den hidtidige praksis for modregning i udbetalinger af støtte i henhold til EF's markedsordninger på landbrugsområdet med moms- og toldkrav, efter at udbetalingsbestemmelserne i visse markedsordninger, herunder den 1-årige rapsstøtteordning og nogle ordninger omfattet af landbrugsreformen, var blevet strammet op. Af den nye formulering fremgik, at støtten skulle komme støttemodtageren til gode uden fradrag af nogen art.

Kommissionen svarede, at der for øjeblikket ikke var indvendinger mod den af EF-direktoratet foretagne modregning med ikke-konsekvens statslige fordringer (dvs. fordringer, som ikke udspringer af samme retsforhold), herunder især statslige skattekrav, i støttebeløb på oliefrøordningen under forudsætning af, dels at de nationale bestemmelser var neutrale, hvad enten udbetaling skete i henhold til national lovgivning eller EF-ret, og dels at udbetalingerne i henhold til EF-bestemmelserne ikke blev umuliggjort af de nationale bestemmelser om modregning. Jeg vedlægger til udvalgets orientering en kopi af Kommissionens svar af november 1992.

Hvad den første forudsætning angår, kan jeg oplyse, at den modregning med ikke-konsekvens fordringer, der i dag foretages af den danske stat i udbetalinger i henhold til EF's markedsordninger på landbrugsområdet, bygger på

den praksis, der gælder med hensyn til statens modregningsadgang i udbetalinger i henhold til nationale bestemmelser.

At udbetalingerne i henhold til EF's markedsordninger på landbrugsområdet er statsydelse underbygges af to byretsdomme fra henholdsvis 1989 og 1990, som slår fast, at den modregning i ophørsstøtte med moms, som var foretaget af EF-direktoratet, er i overensstemmelse med modregningsbetingelserne.

I dommen fra 1990 udtaler domstolen, »at EF-direktoratet, som er et direktorat under landbrugsministeriet, og hvis drift er optaget på finansloven, er en statsmyndighed, og at godtgørelse for definitivt ophør med mælkeproduktion, som er opført som en udgift på finansloven, må anses for statsmidler. Det forhold, at staten får udgiften refunderet af EF, ændrer ikke ved ydelsens karakter af statsydelse, idet sagsøgte (den tidligere mælkeproducent) alene kan rette på ydelsen mod den danske stat«.

Det gør efter min opfattelse ikke nogen forskel i retstilstanden, at støttebeløbene i et vist omfang tilsigter at kompensere for prisfald.

Hvad den anden forudsætning angår, kan jeg oplyse, at der eksempelvis på hektarstøtteordningen er modregnet for et beløb på ca. 45,5 mio. kr., mens der er udbetalt omkring 2,6 mia. kr. Det vil sige, at det modregnede beløb udgør mindre end 2 pct. af de samlede udbetalinger, hvorved de EF-retlige udbetalinger på ingen måde kan siges at være blevet umuliggjort.

På grundlag af ovennævnte er EF-direktoratets indarbejdede modregningspraksis opretholdt såvel for ordninger, der ikke blev berørt af landbrugsreformen, som for ordninger omfattet heraf.

For god ordens skyld skal jeg dog gøre opmærksom på, at der for øjeblikket verserer en sag ved Østre Landsret, hvor en modtager af hektarstøtte bestrider EF-direktoratets adgang til at foretage modregning i støttebeløbet, lige-

som EF-Domstolen af en italiensk domstol er forelagt et spørgsmål om, hvorvidt der er identitet mellem nationale midler, som udbetales i henhold til EF-bestemmelser.

Landbrugsorganisationerne anfører dernæst, at staten ved at benytte modregningsadgangen har tiltaget sig en uberettiget fortrinsstilling i forhold til landmandens øvrige kreditorer.

Her vil jeg gerne slå fast, at således som rets tilstanden er for øjeblikket, er statens fortrinsstilling vedrørende modregning i EF-midler ikke anderledes end den fortrinsstilling, staten har, når der foretages modregning i udbetalinger i henhold til nationale bestemmelser. Øvrige kreditorer stilles derfor ens, hvad enten staten udnytter sin modregningsadgang i udbetalinger i henhold til nationale bestemmelser eller i henhold til EF-bestemmelser. For god ordens skyld skal jeg tilføje, at statens fortrinsstilling ikke adskiller sig fra den fortrinsstilling, som tilkommer øvrige kreditorer, hvis krav opfylder modregningsbetingelserne.

Landbrugsorganisationerne gør herefter opmærksom på, at den britiske stat ikke foretager modregning i landmændenes krav på EF-støttebeløb, hvorfor man finder, at den danske modregningspraksis virker konkurrenceforvridende.

Jeg skal hertil bemærke, at der i Storbritannien ikke er sædvane for at modregne gæld til myndigheder ved udbetaling af offentlige tilskud. Ifølge de foreliggende oplysninger erkender man dog i Storbritannien, at modregning, hvad angår udbetalinger i henhold til EF-bestemmelser, efter EF-retten er mulig. Da de nationale regler i Storbritannien imidlertid ikke åbner mulighed for modregning i offentlige tilskud, vil modregning heller ikke kunne praktiseres i udbetalinger i henhold til EF-bestemmelser.

Spørgsmålet om staternes modregningsadgang i udbetalinger i henhold til EF-bestemmelser er for øjeblikket ikke EF-reguleret, hvorfor der kan være meget store forskelle på den praksis, som følges i de enkelte medlemslande. I Danmark må vi holde os til den indarbejdede nationale praksis og her sørge for, at der ikke sker nogen forskelsbehandling, hvad enten der er tale om modregning i udbetalinger i henhold til nationale bestemmelser eller i henhold til EF-bestemmelser.

Jeg finder derfor ikke, at statens adgang til at foretage modregning i udbetalinger i henhold til EF-bestemmelser bør afskæres.

I skrivelsen anmoder landbrugsorganisationerne desuden om, at der indsættes en bestemmelse i bemyndigelsesloven om, at der ved forsinkede udbetalinger af EF-støttebeløb skal betales morarenter med samme sats, som gælder den anden vej, p.t. 1,3 pct. pr. måned.

Jeg skal hertil bemærke, at spørgsmålet om det offentlige pligt til at betale renter ved forsinkede udbetalinger – som hidtil – bør reguleres i renteloven, således at det kommer til at gælde generelt for samtlige offentlige betalinger.

Af brevet fra landbrugsorganisationerne synes at fremgå, at organisationerne tilsyneladende tror, at EF stiller pengene til rådighed for den danske stat den 16. oktober.

Dette er ikke rigtigt.

Støttebeløbene refunderes først af EF's landbrugsfond ca. 1½ måned efter, at beløbet rent faktisk er blevet udbetalt.

Landbrugsorganisationerne foreslår endelig, at lovforslaget ændres, således at landmændene, hvis de anmoder herom, kan få støtten udbetalt pr. crossed check.

Dette forslag begrundes fra landbrugsorganisationernes side med, at pengeinstitutterne i modsat fald vil få en urimelig fortrinsstilling over for landmandens øvrige kreditorer, at landmanden selv må kunne bestemme, hvilke kreditorer der ønskes tilgodeset, samt at det ikke vil være rimeligt at lade landmanden bære risikoen ved pengeinstituttets eventuelle konkurs.

Jeg kan hertil bemærke, at det er korrekt, at pengeinstituttet i tilfælde af landmandens konkurs får en bedre stilling end landmandens øvrige kreditorer, idet pengeinstituttet har modregningsret i overensstemmelse med reglerne i konkurslovens § 42. Endvidere har mange pengeinstitutter i forbindelse med oprettelse af kassekreditter betinget sig modregningsadgang.

Landmanden vil dog altid kunne vælge at få støttebeløbet indsat på en – eventuelt til formålet oprettet – konto i et pengeinstitut, som han ikke har nogen forpligtelser over for, således at der ikke bliver nogen modregningsadgang.

Med hensyn til situationen i tilfælde af det valgte pengeinstituts eventuelle konkurs bemærkes, at der i Danmark er etableret en Indskydergarantifond, som i tilfælde af et pengeinstituts konkurs dækker (efter fradrag af indskyderens eventuelle gæld til pengeinstituttet) indskud på op til 250.000 kr. pr. indskyder.

Finanstilsynet har oplyst, at der i Danmark (ekskl. Færøerne og Grønland) i 1992 var tre tilfælde, hvor indskyderne ikke fik udbetalt hele deres indskud (Lannung Bank, Grølsteds Andelskasse og Højderygens Andelskasse), og ingen i 1993.

Det vil vel i praksis være sjældent, at landmandens mellemværende med sit pengeinstitut vil udvise et nettotilgodehavende på mere end 250.000 kr.

Dette forhold sammenholdt med de meget få tilfælde, hvor indskyderne ikke under alle omstændigheder får fuld dækning, gør, at det er min opfattelse, at problemet næppe vil optræde i praksis, og dette må holdes op mod den tidsmæssige gevinst for støttemodtageren (min. 1 dag) samt den øgede sikkerhed ved betalingerne.

Vedrørende dette punkt skal jeg afslutningsvis bemærke, at en lignende bestemmelse (om bemyndigelse til at foreskrive obligatorisk anvendelse af konto til konto-overførsel ved udbetaling af støttebeløb) findes i lov nr. 1106 af 22. december 1993 om ophørsstøtte til jordbrugere (§ 13). Landbrugsorganisationerne har i deres høringssvar vedrørende denne lov ikke ytret sig imod den pågældende bestemmelse.

BJØRN WESTH

/ Peter Anthonisen

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

EF-direktoratet

Vedr.: Statslig modregning i udbetalinger under EF's markedsordning for oliefrø 1992/93.

Deres J. nr.: 2. Nkt.6.5.0-96/92

I Deres skrivelse af 28. juli 1992 vedrørende statslig modregning i udbetalinger i henhold til Kommissionens forordning vedrørende »Støtteordning for producenter af sojabønner, raps-, rybs- og solsikkefrø« spørger De, om det er tilladt at foretage statslig modregning med ikke konnekse fordringer i støttebeløbene, herunder især statslige skattekrav mod den pågældende producent.

I almindelighed, for så vidt den nationale lovgivning giver mulighed for en sådan modregning, har Kommissionen for øjeblikket ingen indvendinger mod, at udbetalingsorganet kan foretage statslige modregninger ved udbetaling af støttebeløb i produktionsåret 1992/93 i henhold til forordning 615/92, under forudsætning af, at den nationale lovgivning er neutral, hvad enten udbetaling sker i henhold til national lovgivning eller EF-ret, og at udbetalinger hidrørende fra handlinger under EF-ret ikke må blive umuliggjort af den nationale lovgivning om modregning.

Jeg vil dog benytte denne lejlighed til at understrege følgende:

- a) dette svar vil ikke prejudicere svaret vedrørende spørgsmål om, i hvilket omfang momssystemet fastlagt ved det 6. Rådsk Direktiv af 17.5.1992 skal finde anvendelse på de omhandlede kompensationsudbetalinger.
- b) artiklerne 15, stk. 3, i forordning (EØF) 1765/92 og 2, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 615/92 stiller udtrykkeligt som betingelse, at producenten skal modtage støttebeløbene fuldt ud uden fradrag af nogen art. Dette medfører, at i overensstemmelse med disse regler kan medlemsstaterne hverken direkte eller indirekte pålægge gebyrer for behandlingen af ansøgninger om kompensationsudbetalinger i henhold til disse forordninger.

Til sidst vil jeg bede Dem sende Kommissionen et eksemplar af den nationale lovgivning på det omhandlede område (modregning).

GUY LEGRAS

Generaldirektor